

*Emlékezz ember,
hogy porból vagy
és porrá leszel*



Dombormű részlet a milánói dóm kapuzatán

Vigasztalan és nehezen elhíhető,...

...DE MÉGIS GYŐZELMES, EZÉRT ÖRÖMKELTŐ HÚSVÉT

Ha hithű zsidók húsvétot ünnepelnek, akkor a család legfiatalabb tagja felteszi az alábbi kérdést: „Mit tesztek?”. A családapa népük szent emlékezetét adja válaszul: „Ma vezetett ki minket urunk, Istenünk Egyiptomból.”

Ha a fenti kérdést nekünk tenné fel egy kívülálló, akkor merénk elmondani teljes meggyőződéssel, hogy „ma Istenünk megszabadított minket, bár nem Egyiptomból szabadultunk, hanem a bűn és a halál hatalmából”. Ha ezt megvallanánk, akkor egy betanult és kellőképpen át nem gondolt formulát mondanánk fel, vagy pedig ténylegesen annak lenne szent emlékezte, amit hordozunk bensőnkben, és amelyből élünk? „Mit tesztek?” Ez a kérdés válaszra vár.

Vigasztalan hír

A húsvét nem betanult örömmel, hanem szomorúsággal veszi kezdetét: „Szombat elmúltával, a hét első napjára virradóra, elment Mária Magdolna és a másik Mária, hogy megnézze a sírt” (28,1). Néhány hónapon keresztül Izrael reményei Jézusban testesültek meg, aztán mindenki csalódott; amíg a törvényhű farizeusok meg nem pillantották személyében az istentelent, a liberális szaddúceusok a meg nem világosult rajongót, a radikális zélóták pedig a hasznavehetetlen pacifistát. A tömegbázis is ráébredt arra, hogy nem juttatja őket olcsó kenyérhez. Így ejtették, és eltávolították útjukból. Ezzel pedig még korántsem értünk a felsorolás végére: az asszonyok a sírhoz sietnek és nem találják Jézust; elvesztették utolsó vigaszukat: kedves halottjuk közelségét. Amit az emberek Jézusról végső biztonsággal megállapítanak, az egy üres sír. Ezzel a vigasztalan hírrel veszi kezdetét húsvét.

Hihetetlen üzenet

Az asszonyokban támadt rémületet Isten küldötte szétoszlátja: „Tudom, Jézust kerestek, akit keresztre feszítettek. Nincs itt. Föltámadt, amint megmondta” (Mt 28,5). Isten nem engedte ki kezéből a történelem irányítását – sem politikai hatalom, sem pedig emberi gonoszság következtében. A végén nem az okosak ítélete a mérvadó, hogy Jézus eszét vesztette; de nem is a vallásosoké, amely szerint ő Istent káromolta; hanem az Istené, neki volt igaza. Íme az ember: ahol valaki így él és szeret, annak szeretete hatalmasabb, mint a gyűlölet, és az élet erősebb, mint a halál.

Ez az Isten nyilatkozata, amelyért az angyal kezeskedik, minden emberi tapasztalat ellenére. Hihetetlen, azonban mégis lehetséges: az asszonyok elfutnak „félelemmel, de még nagyobb örömmel eltelve” (Mt 28,8). Rémületükben most pillantanak meg először egy másik lehetőséget. – Ez húsvét: egy vigasztalan és hihetetlen, de mégis...

folytatás a második oldalon

... folytatás az első oldalról

győzelmes örömhír.

Ha valaki szembesül ezzel az új lehetőséggel, annak Isten nem pusztán egy magyarázatot kínál fel döntésre, hanem ami ennél több: élete útján találkozik a feltámadt Úrral, aki így biztatja őt és környezetét: „Ne féljetek” (Mt 28,10). Isten magyarázata győzelmes örömhír, mert mindig újból látták őt Jézus barátai. Ha erről az élményükről beszélniük kell, akkor csak da-dogni tudnak, de mégis elmondják, hogy őt látta Mária Magdolna és a két emmauszi tanítvány (még akkor is, ha nem ismerték őt fel rögtön); Péter és a többiek (még akkor is, ha kezdetben bizonytalanok voltak). Oly annyira látták őt, hogy még évekkel később is a vele való találkozás Sauld földre teríti Damaszkusz kapui előtt. — Ez húsvét: egy vigasztalan, szomorú hír, tartalmában hihetetlen, de győzedelmes a feltámadt Jézussal való találkozásból és így végre

gyakorlati üzenet.

Húsvét győzelmes híre utolér minket a mai ünnepen, amelyről nem tudunk hallgatni, és éppen ezért számunkra is érvényes: „...előttetek megy Galileába. Ott majd viszontlátjátok” (Mt 28,7b). Miként egykor Jézus barátait, bennünket is küld hétköznapijaink Galileájába.

Azzal az egyetlen ígérettel, hogy „ott majd viszontlátjátok” (28,7b), azaz ‘ha ráhagyatkoztatok erre a Jézusra, ha úgy éltek, miként ő élt, akkor megtapasztaljátok, hogy él, és neki van igaza’.

Ahol emberek úgy élnek és szeretnek, mint ő, ott a szeretet hatalmasabb, mint a gyűlölet és az élet erősebb mindannál, ami veszélyezteti és romlásba akarja dönteni. – Ez húsvét: egy vigasztalan hír a halálára való emlékezésben; egy hihetetlen üzenet feltámadásának ígéréteben és eseményében; egy győzelmes hír azok tapasztalatában, akik vele találkoztak, és gyakorlati üzenet, amely a hétköznapiakba visz minket vissza, ahol ugyanaz a tapasztalat vár ránk, ha életgyakorlatunkban ráhagyatkozunk a halálból feltámadt élő Úrra.

Mit is teszünk tehát? Erre válaszunk az alábbi: Húsvétot ünneplünk, hittel emlékezünk a feltámadt Jézusra, aki előttünk ment; akinek szeretete utat talált az ember minden bűnén át; akinek élete erősebbnek bizonyult, mint a szenvedés és a halál; az utóbbi kettőt nem távolította el életünkől, de legyőzte. Mi a feltámadt Úr mögött útra kelünk a világba, a hétköznapiakba, ahol vár ránk, és életutunkon velünk tart, hogy átváltoztasson minket.

Dr. Krakomperger Zoltán, plébános

Böjt a katolikus egyházban

„EZ A FAJTA NEM MEGY KI MÁSKÉNT, CSAK IMÁDSÁG ÉS BÖJT HATÁSÁRA.” (MK 9, 17)

Keresztény hitünk alapja Jézus Krisztus megváltó kereszthalála, halála és feltámadása. Szorosán véve a Szentháromság eseményei miatt lehetünk keresztények: nagycsütörtökön történt a papság, s a szentmise megalapítása, nagypénteken Krisztus szenvedése és kínhalála, nagyszombaton éjszaka, húsvétvasárnap hajnalán pedig bekövetkezett a feltámadás. Valójában minden szentmiseáldozatban ez jelenül meg, amikor a pap Krisztus személyében átváltoztatja a kenyeret és a bort Krisztus Testévé és Vérévé.

Legnagyobb ünnepünk tehát a húsvét. Az Egyház kezdetektől fogva imádsággal, böjttel, és virrasztva készült erre a kiemelkedő alkalomra. Kezdetben csak néhány napra korlátozódott – Szent Iréneusz püspök értesítése szerint a húsvéti böjt a 2. században nagypénteken és nagyszombaton volt, amikor az isteni Vőlegényt kiszakították övéi közül –, de a 4. századtól kezdve már majdnem általános volt a „quadragesima”, a negyven napos böjt, amely a mai első nagyböjti vasárnapkal kezdődött. Mivel vasárnap nem böjtöltek, így húsvétig csak 36 böjti napot számolha-

Impresszum	Debreceni Katolikus Figyelő • A debreceni Szent Anna Főplébánia értesítője • <i>Megjelenik évente négyszer</i>		
	Felelős kiadó: dr. Krakomperger Zoltán	Főszerkesztő: Záborszky László	Fotók: Feketéné Nagy Magdolna, Győri Janka, Kovács Ágnes, Kovács Péter, Szalontainé Virágh Viktória
	Szerkesztőség: Szent Anna Főplébánia 4024 Debrecen, Szent Anna u. 21.	E-mail: akolitus@freemail.hu;	
	Telefon: (06-52) 536-652	Munkatársak: Barna Attila, Miklós Malvina	
E-mail: szentannapl@gmail.com	Tördelés: Győri Attila	Nyomdai munkák: Kentaur Nyomda	
		Igazgató: Hajdú Károly	

tunk. Valószínű, hogy Nagy Szent Gergely pápa csatolta még ide a hamvazószerdától vasárnapig terjedő négy napot, hogy teljes legyen a negyven nap.

A bizánci rítus két nappal hamarabb – hétfőn – kezdi a nagyböjti időszakot. Ennek magyarázata az, hogy a kereszténység legnagyobb ünnepére való felkészülés húsvét előtt hetven nappal kezdődik, utalva a hetven évig tartó babiloni fogságra. Ebből az első négy vasárnap a tényleges nagyböjtre készít elő: az első két vasárnap elnevezése az aznapi Evangéliumból származik, nevezetesen A vámos és farizeus vasárnapja (ezt triódkezdő vasárnapnak is nevezik, mert ezen a napon kezdődik a Triódion, a Nagyböjti énektár használata), illetve A tékozló fiú vasárnapja. A harmadik és negyedik vasárnap pedig a korai keresztények böjtölési szokásaira utal, nevezetesen a húshagyó vasárnap és végül a vajhagyó vasárnap. Liturgikus értelemben már a vajhagyó hete a nagyböjthöz tartozik, így összesen 8 hetet számolhatunk húsvétig. Mivel keleten szombaton és vasárnap nem böjtölnek, az 56 napból levonódik 16 nap, vagyis itt is kijön a 40 nap. (A 40 nap kiszámítása azonban ennél bonyolultabb, mert már a nagyhét sem számít szorosan véve a nagyböjthöz.)

A hagyományos latin rítusban ugyancsak beszélünk böjtelő időszakról, ez három vasárnapot foglal magába: hetvened-, hatvanad- és ötvenedvasárnap. Ezek a vasárnapokon már a nagyböjti jelek vannak jelen a liturgiában: a pap lila liturgikus színt használ, elmarad a Glória és az Alleluja éneklése, helyette a Tractus hangzik föl.

A böjtelő időszak tehát még nem az igazi böjt, csak előkészítése annak. Átmenetet képez a farsang és az áldozatot jelentő nagyböjti időszak között. Mivel a húsvét a kereszténység legnagyobb ünnepe, a tradicionális rítusok szerint illő, hogy az arra történő felkészülési időszakba – a nagyböjtbe – ne csak úgy „belepottyanjunk”, hanem lélekben arra is rákészüljünk. A bizánci rítus ráadásul bölcs pedagógiai érzékel figyelmeztet is, hogy a böjtölésünket ne a gőg és a dicsekvés uralja, mint a farizeusét: A vámos és farizeus vasárnapját követő hét szabad, vagyis pénteken is megengedett a húsos ételek fogyasztása.

Az Egyház parancsolatai a minimumot határozzák meg, amelyek elhanyagolása, komolyan nem vétele veszélyezteti a hitünket, az üdvösségünket. Ilyen parancsolat például az, hogy „évente gyónjál, s legalább húsvéti időben áldozzál!” De ide tartozik a böjtre vonatkozó rendelkezés is: „a pénteki bünbánati napokat és a parancsolt böjtöket tartsd meg!” A hitüket gyakorló emberek tudják és érzik, hogy szentségek nélkül nagyon nehéz kereszténynek megmaradni: ki-ki szükségének megfelelően rendszeresen gyónik

és szentáldozáshoz járul, messze felülmúlva a minimumot.

Néhány katolikus emberrel beszélgettem a böjtölésről. Az egyikőjük azt mondta, hogy azért nem tartja meg a nagyböjtöt, mert képtelen arra, hogy negyven napig ne egyen húst. Neki azt mondtam, hogy nem jól ismeri az egyházi előírásokat, mert szó sincs arról, hogy a nagyböjt teljes ideje alatt tartózkodnia kellene a hústól. Ezt legfeljebb egyes szerzetesi közösségekben vállalják a testvérek, de semmiképpen sem kötelezik rá a laikus híveket.

Egy másik hívő azt mondta, hogy szeretné megtartani a böjtöt, de nem tudja megtenni, mert nem érti a lényegét. Egy harmadik ember véleménye hasonló ehhez: azért nem böjtöl, mert nemde azért adta Isten a teremtéskor az e világ javait az embernek, hogy használja azokat? Mi értelme van akkor a böjtnek, a lemondásnak? Ezeknek a hívőknek azt mondom, hogy a böjt lényege az, hogy valamilyen jó dologról lemondok egy még nagyobb jó érdekében. Ez a még nagyobb jó az üdvösségünk. Szükséges a testi kívánságainkat megzabolázni, hogy lélekben előrébb jusunk. A böjt pontosan ezt szolgálja.

Egy profán személyes példával szeretném alátámasztani a fent leírtakat: az 1980-as évek végén tervbe vettem, hogy a megtakarított pénzből veszek egy rádiós magnót. A mai kor gyermekei talán megmosolyogják ezt, de akkoriban a megfizethető otthoni zenehallgatást a magnetofon jelentette. Egy néhai barátném viszont azt mondta: „Laci, ne vegyél rádiós magnót, mert az sohasem lesz olyan minőségű, mint egy hifi torony. Takarékoskodj még egy kicsit, várj még vele, s vegyél egy minőségi zenelejátszót.” Megfogadtam a tanácsát, s most így, több mint 30 éve még mindig tudok minőségi zenét hallgatni az akkor megvásárolt eszközökkel. A böjt tehát lemondás valami jó dologról, azért, hogy még értékesebbet nyerjek el vele. A böjtölésünk ugyanis nemcsak a testünket edzi, hanem a lelkünket is nemesíti.

Az Egyház böjti előírásai a minimumot határozzák meg. A latin rítusú hívekre vonatkozó jelenleg hatályos nagyböjti előírásokat a CIC (Egyházi Törvénykönyv) 1983-as kiadása tartalmazza. Eszerint az egyházi évben két szigorú böjti nap van, hamvazószerda és nagypéntek. Ekkor nemcsak minőségi, hanem mennyiségi követelmény is van: háromszor étkezhetünk, egyszer lakhatunk jól és húsfélét nem fogyaszthatunk. A nagyböjt többi péntekjén tartózkodni kell a hústól. (A hidegvérű állatok fogyasztása nem tartozik a tilalom alá, tehát halat, kagylót, stb. ehetünk.)

A bizánci rítus hívei számára a nagyböjti előírás a következő: a nagyböjt első napján (vajhagyó vasár-

nap utáni hétfőn) és nagypénteken minden állati eredetű ételtől tartózkodni kell: tehát sem húsos, sem zsíros, tejes, tojásos, vajas ételek nem fogyaszthatók, a hidegvérű állatokat és a mézet kivéve. Nagyböjt minden szerdáján és péntekjén csak a húsos ételektől kell tartózkodni. Mennyiségi korlátozást nem tartalmaz a böjti előírás.

Hittanos közösségekben időnként szóba került, hogy ki milyen lemondást vállal a nagyböjtre. Volt, aki a csokiról, volt aki a tévészéről, a számítógépes játékról, stb. mondott le. Ezek szép és dicséretes vállalások. Erre azonban senkit sem lehet kötelezni. Az Egyház előírásait viszont mindenkinek meg kell tartani. Az egyház azonban maga gondoskodik arról, hogy akinek olyan az élethelyzete, hogy minden jó szándéka ellenére nem tudja megtartani a böjtöt, felmentést kaphat alóla, vagy helyettesítheti mással. Például aki nehéz fizikai munkát végez, vagy nem határozhatja meg, hogy mit kap enni (közétkeztetés). A két kiemelt napot azonban az is képes megtartani, akinek a többi böjti nap megtartása nem lehetséges.

Az Egyház nemcsak a nagyböjtre ír elő böjtöt. Bár sokszor eltérés van a bizánci és latin rítus böjti időszakai között, abban azonban egység van, hogy az év péntekjei Krisztus kereszthalálára utalva bünbánati napok. Ilyenkor a jelenlegi előírás szerint szabadon lehet választani, hogy hústól való megtartóztatást, valamilyen jó cselekedetet, vagy imádságot végzünk. (Ez alól kivétel, ha péntekre esik egy-egy ünnep, mert olyankor nem böjtölünk.) Ezt azonban nem szabad úgy értelmezni, hogy kicseréljük a böjtöt valami másra, mert óhatatlanul méricskéléshez vezet: ha még elvégzek egy imát, akkor nem kell böjtölni? Vagy meglátogatom egy rég nem látott idős rokonomat, akkor azzal kipipálhatom a jó cselekedetet? Súlyos visszaélésnek tartom, ha például egy plébániai közösség péntekre szervez szalonna- vagy flekkensütést, mondván, nem kötelező a hús fogyasztásától való tartózkodás. Az egyházi előírás nem a böjt kijátszását szolgálja, hanem a szerető gondoskodást: ha nincs lehetőség arra, hogy megtartsd a hústalan étkezést, a két másik lehetőséggel módod van a nap megszentelésére.

A 34. Eucharisztikus Kongresszus Budapesten

1938. MÁJUS 25-29.

A görög eredetű eucharisztia szó jelentése hálaadás. A magyar népnyelv Oltáriszentségnek nevezi, arra utalva, hogy az oltáron jelenik meg és az ott lévő tabernakulumban őrizzük, ahonnan nem kerül kiosztásra. Mivel a kegyelem szerzőjét is magába foglalja, ezért a legméltóságosabb jelzővel illetjük. Benne rejtőzik Jézus olyan módon, hogy miközben a felszentelt pap Jézus Krisztusnak az utolsó vacsorán elhangzott szavait a szentmisén elmondja, a kenyér és a bor átlényegül a feltámadt Üdvözítő Testévé és Vérévé, s e színek alatt jelenvalóvá lesz. A latin szertartás során kovásztalan, a görögkatolikus liturgián kovászos kenyeret ajánlunk fel megszentelésre az Úrnak. A szentmisében megmutatkozik számunkra Jézus Krisztus áldozata, az utolsó vacsora, a kereszthalál és a feltámadás. Az Eucharisztia nemcsak lelki táplálékunk, hanem felé irányul a Szentháromság iránti imádásunk is, ezért térdet hajtunk előtte. Ünnepelni csak eucharisztikus lélekkel lehet. A lelkiségünk megújítását segíti két évezred óta, forrás és beteljesedés a számunkra. Vele küzdünk az újpogányság ellen.

IV. Orbán pápa 1264-ben az egyetemes egyház ünnepevé tette az Úrnapját. Ez a közösségi ünneplés,

majd később az örvendező körmenetek imádságai közel hozták a valóságos jelenlét csodáját a hívő lelkéhez, így erősítve az Eucharisztia immár tömegmozgató tiszteletét.

Az 1530-as években alakult ki a negyven órás szentségimádás. Ezután kezdtek ajánlani a híveknek a gyakori szentáldozást. X. Piusz is a mindennapi szentáldozásra buzdított, mivel e szentség Istenhez kapcsol és erőt ad. Ő engedélyezte az elsőáldozást hét éves kortól. Az oltáregyletek a XVI. században azért alakultak, hogy havonta egy órát az Oltáriszentség imádságával töltsenek a hívek. Szokássá vált Magyarországon is a templomon kívül, papi áldás mellett négy sátornál – oltárnál imádkozni.

Az eucharisztikus kongresszusokat egy dél-franciaországi asszony, Maria Emília Tamisier kezdeményezte. Először zárandoklatokat szervezett, melyek közül az első Avignonba vezetett. Az első Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszust 1881. július 28-án tartották Lille-ben. Civilek kezdeményezték, és XIII. Leó pápa áldása kísérte. A helyszín egy modern nagyipari város volt. A körmenetre záró aktusként került sor. Később is francia nyelvterületen tartották, az arra ér-

Végül ne feledkezzünk meg arról sem, hogy a nagyböjt nemcsak étkezési előírásokat tartat meg a hívekkel: elsősorban bűnbánati időszak. Önmagunkba nézés: ahogy a testi kívánságainkat kordába fogjuk, így a bűnre hajló természetünket is meg kell zabolázni. Bűnbánat, szentgyónás, jóra való törekvés, imádság. Ezek nélkül a böjt csak egészségmegőrzés, fogyókúra. A liturgia visszafogottsága is erre figyelmeztet. Nyugaton a Glória és az Alleluja elmaradása a szentmiséből, keleten pedig a böjti napokon – szerdán és pénteken – este az ún. előszenteltek liturgiája. (A latin rítus egyetlen előszentelt liturgiát végez: ez a népnyelv által „csonkamisének” nevezett nagypénteki szertartás.) Az előszenteltek liturgiája egy különleges szertartás, amelynek kialakulása „kettős nyelvtudományú Gergely”-hez kötődik, aki nem más, mint Nagy Szent Gergely pápa (meghalt 604-ben). A liturgia különleges részei, amikor az Eucharisziát mély hódolattal és imádással körmenetben viszik az oltárra; vagy amikor a pap és a hívek felváltva térdelnek le a 141. zsoltár verseire, illetve a pap többszöri teljes leborulása az Oltáriszentség előtt.

Végezetül néhány gondolatot idéznék dr. Soltész János görögkatolikus teológiai tanártól, mintegy útavalónak az idei nagyböjthöz: „Vegyük hát komolyan egyházunk ajánlásait, éljünk a böjti fegyelem eszközeivel az élet minden területén, s tartsuk azt lelkiismeretvizsgálatunk előkelő pontjai között. S legyünk türelemmel egymás iránt még akkor is, ha olykor családon belül sem egyformán, de megtartjuk az egyház alapvető előírásait a böjtölés kérdésében, mert mind a túlzott szigorúság, mind a nemtörődöm lazaság eltéveszti a célt.” (Dr. Soltész János: *Görög Katolikus Egyházunk böjti fegyelme*)

Záborszky László

Irodalom:

Egyházi Törvénykönyv (Codex Iuris Canonici – CIC), 1983.

Dr. Szunyogh Xavér Ferenc O.S.B.: Magyar-Latin Misszálé. Szent István-társulat, az apostoli Szentszék Könyvkiadója, Budapest, 1933.

Ivancsó István: Görög katolikus szertartástan. Szent Atanáz Görög Katolikus Hittudományi Főiskola, Nyíregyháza, 2000.



demes városok kaptak megbízást a megrendezésére. A 16. kongresszusra, amely 1905-ben már Rómában volt, pápai legátust küldtek. A bécsi 1912-es eucharisztiai ünneplésen magyar zarándokok ezrei vettek részt. 1926-ban a 28. kongresszus Chicagóban, az USA-ban volt, az országra jellemző elmaradhatatlan show-elemekkel kísérve. Magyarországon nemzeti eucharisztikus kongresszust 1928. október 7-9. között tartottak. Rá egy évre, 1929-ben felvetődött az 1938-ban megrendezendő nemzetközi kongresszus hazai megrendezésének gondolata. A dátum Szent István halálának 900 éves évfordulójához köthető. A kormány támogatta a két ünnepség összekapcsolását. Előtte azonban megtartották Szent Imre halálának 900 éves évfordulóját, ez az ünneplés 1930. április 5-től november 16-ig tartott. Már ekkor rendeztek eucharisztikus hajókörmenetet a Dunán, összekapcsolva a vallási és történelmi kultuszt. Célja a hitélet mélyítése és a katolikus öntudat fölébresztése volt. 1933-tól súlyosbodtak a nehézségek Európában. XI. Pius 1937. március 19-én enciklikát adott ki és benne elítélte az új eszméket. Kedvezőtlen hatást gyakorolt az 1938-as Eucharisztikus Kongresszusra az Anschluss és a zsidótörvény. Szép gesztus volt, hogy Varsó lemondott Budapest javára a kongresszus megrendezéséről, melyet egyhangú döntéssel 1936. november 17-én Párizsban fővárosunknak ítélték. A nemzeti Szent István év legfőbb védnöke Horthy Miklós kormányzó lett, az Eucharisztikus Világkongresszusé pedig a kormányzó római katolikus vallású felesége, Purgly Magdolna.

A magyar protestánsok nem támogatták az Eucharisztia Királya előtti hódolatot. A kongresszus ki-mondottan az egyházellenes mozgalmakkal, az ateiz-mussal az egyházüldözéssel szemben kívánt világ-mozgalmat indítani. Nem jöttek zarándokok Német-orzágból és Ausztriából. A környező országokból főleg magyar katolikusok érkeztek. A legtöbb külföldi olasz és lengyel volt. A Szent István év jeles esemé-nyeinek előtérbe kerültek az Intelmek erkölcsi tanácsai. A szervezők fontosnak tartották az egyházi esemény politikamentes megrendezését. Elsősorban az engesz-telés, a tiltakozás, valamint az egység megteremtése szerepelt a célok között. 1937 májusában kezdődött el az egy éven át tartó előkészület. A kongresszus jel-mondata: „Eucharisztia: Vinculum caritatis” – „Az Oltáriszentség a szeretet köteléke”. A problémák megoldása csak ezt a kijelentést megélve lehetséges. Az utcákat mind fizikai, mind erkölcsi értelemben megtisztították. Megjelent a Kongresszus című képes újság öt nyelven. A rendezvényeken méltó helyet kapott a hazai, keleti rítusú katolikus egyház is. A pápai legátus, Eugenio Pacelli bíboros államtitkár és a ti-

zennegy fős küldöttség, 1938. május 22-én reggel vonattal indult Magyarországra. Üdvözlésére a házi-gazdák delegációja Nagykanizsáig ment elé. A hivata-los állami és egyházi fogadás Székesfehérváron volt, ahol Gróf Teleki Pál kultuszminister köszöntötte a pápa követét. A Keleti pályaudvaron a kormányzó és fényes küldöttség várta. A legátust báró Apor Gábor vatikáni követ, Angello Rotta címzetes érsek, pápai nuncius kísérte, és Montini, a későbbi VI. Pál pápa is ott volt. Az ünnepélyes fogadásra a Mátyás-templom-ban került sor, amelyen százhatvan külföldi főpap vett részt. Utalások voltak rá, hogy a vallás teszi jóvá a polgárokat. A keresztény erkölcsi értékek nélkülöz-hetetlenek. A Hősök terén felépítették a római Szent Péter-Bazilika huszonkilenc méter magas pápai fő-oltárának mását. 1938. május 25-én délután 5 órakor harangzúgás zengett a katolikus templomokban. A közönség térdre borulva fogadta az áldást. Serédi hercegprímás köszöntőjében arról szólt, hogy a sze-retet kötelékével lehet megújítani a föld színét. Pacelli bíboros emlegette, hogy Magyarország a keresztény Európa védőbástyája. Szólt a veszélyekről is. Százezer hívő áhítattal figyelte a latin szónokot. Este nyolc óra-kor a kormányzó és felesége adott ünnepi vacsorát. Az első nap kiemelkedő mozzanata a gyermekek és a fiatalok tömeges áldozása volt a Hősök terén, illetve az esti hajós körmenet a Dunán. A második nap az áhítaté volt, kihangsúlyozva az Eucharisztia és a csa-lád megfelelő kapcsolatát. A leglátványosabb prog-ram éjszaka történt a Hősök terén, azaz százötvenezer férfi szentségimádása, akik bátran kiáltották: ott le-szünk, ha védeni kell hitünket! Harmadik nap Kerkai páter kérte, hogy a magyar faluban a nemzeti és a szociális problémákat kapcsolják össze az Eucharisz-tiával. A negyedik, záró nap kiemelkedő eseménye volt a pápai legátus szentmiséje, ahol félmillió hívő vett részt, és együtt énekelték a kongresszusi him-nuszt: „Győzelemről énekeljen, Napkelet és Napnyu-gat”. Majd hallhatták XI. Pius rádiószózatát. Délután a Bazilikától a Hősök terére tartó körmenetet zuhogó eső mosta. Pacelli bíboros búcsúszavai a következők voltak: „Nem a világtól kell visszahúzódnunk, hanem az Eucharisztiaival apostolkodni.” Május 30-án a Szent Jobb körmenettel emlékeztek első szent királyunkra. Május 31-én kedden délután Pacelli bíboros elutazott Budapestről. A Szent Jobb ekkor országjáró körútra indult.

A budapesti kongresszus felülmúlta a várakozást, és lelkiekben gazdag termést hozott. Köztünk és ve-lünk az Eucharisztia, de kérni kell minden nap: „For-rassz eggyé békekességben Minden népet s nemzetet!”

Orosz Lőrinc, ny. plébános

Eucharisztikus lelkiesség

Mi teszi jellegzetessé az ember lelki irányultságát? A lelkiességnél vannak domináló vonások, amelyek utalnak a forrására és az irányultságára. Így beszélhetünk biblikus lelkiességről azoknál, akiknél meghatározó az odafigyelés Isten írott igéjére és megélésére. Az imádságos lelkiességre jellemző az Úrral való párbeszéd, valamint a szemlélődés gyümölcseinek tettekre váltása. A Jézus Szíve lelkiesség a tisztelet megéléséből táplálkozik. A rózsafüzéres lelkületű ember mindennapjait átszövi az elmélkedés Jézus élete titkairól. A szentlelkes lelkiesség a Lelket tekintti forrásnak, és a Vele élés teszi termékennyé a bensőjét. Modern korunkban ráirányult a figyelem az irgalmas lelkiességre, bár a szükség sok esetben a felszínre hozta a történelem folyamán. Régen is volt és ma is van lehetőség megélni az irgalmasság testi-lelki cselekedeteit. Találkozhatunk máriás lelkiességgel is, amelyben benne van a Mária által Jézushoz eljutás célja.

Jézus tanítása így szól: „Ne fáradjatok veszendő eledelért, hanem azért, amely az örök életre megmarad” (Jn 6, 27). Az Isten kenyere örök életet ad a világnak. „Aki hozzám jön, nem éhezik többé. ... Ha nem eszitek az Emberfia testét és nem isszátok az ő vérét, nem lesz élet bennetek” (Jn 6, 33). „Aki eszi az én testemet és issza az én véreimet, az én általam él, és aki ezt a kenyeret eszi, örökké él.”

Ez a lelkiesség megkívánja a táplálást, amelynek alappillérei: az imádság, a felajánlás és az apostolkodás. Az eucharisztikus lelkiességet az imádság által formáljuk magunkban. Az imádságnak számunkra kiemelt módja a szentséglátogatás, a szentségimádás, és a szentmise megünneplése. A papi lelkiesség eucharisztikus. Ennek mibenléte a papszentelés során így hangzik: „Vedd a szent nép áldozati adományait az eucharisztikus áldozathoz. Fontold meg, mit teszel, kövesd, amit ünnepsz, alakítsd lelkedet az Úr Krisztus keresztiének misztériumához.” A napi szentmise alakítja a papot. A Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusért végzett imában kérjük az Atyát, küldje a Szentlelket, hogy az Oltáriszentségben velünk lévő Krisztust felismerjük és szeressük. Ő barátunk és táplálékunk. Adjon bátorságot, hogy őt elvigyük minden emberhez, hogy megújulást hozzon. A Kongresszus jelmondata: „Minden forrásom belőled fakad” (Zsolt 87,7).

A szentséglátogatást szorgalmazni kell. Ha tehetjük, rövid időre térjünk be az Úr elé imádkozni! Ilyenkor főleg saját szavainkkal fejezzük ki, hogy hiszünk jelenlétében, adjunk hálát, és bizalommal kérjük is! Sokszor ügyeinkért való aggódás visz minket az Úr elé,



másokért vagy magunkért könyörgünk. Akit szeretünk, annak szívesen vagyunk a jelenlétében. Olyan ez, mint a frissítő harmat reggel. A szentségimádást végezhetjük közösségben vagy egyénileg, mindkettőnek megvan a jelentősége. Ekkor szerepet kap az imádás, a hálaadás, az engesztelés, a kérés és az elmélkedés. A megfelelő imakönyvekben gazdag tartalmú szentségimádási szövegeket találhatunk. Közösségben végezve üdvös dolog az énekek közbeiktatása. Jó részesülni a szentségi áldásban is. Lourdes-ban ennek hatására is vannak csodás gyógyulások. Az egyénileg végzett szentségimádásnál van lehetőség megállni, beszélgetni az Úrral, hiszen erre indít a Lélek bennünket. Ilyenkor feltárjuk a bensőnket és a múltunkat előtte. Azt kérjük tőle, hogy legyen irgalmas, és a jövővárásunk legyen bizalommal teljes. Megerősít és megnyugtat az Úr elé állás, térdelés és a leborulás előtte. Megtart a hűségben iránta és a ragaszkodásban őhozzá. Az eucharisztikus lelkiesség forrása és csúcsa az eucharisztia ünneplése, a szentmise. Ekkor Jézus Krisztus az utolsó vacsora, a kereszthalál áldozata és a feltámadás válik jelenvalóvá.

A kenyér és bor színében a vendéglátó Krisztus önmagát adja a hívőnek. Ha szívünkbe fogadjuk, akkor ennek erejéből élünk. Eleven kapcsolatra kell törekedni az Egyházzal: a bűnbánat útját járva felajánlani magunkat, és élő hittel elfogadni az Élő Kenyeret, magát Krisztust. Létszükséglet számunkra ez az úti eledel.

Egy-egy lelkiességi irány követése így teszi gyümölcsözővé az állhatatos kitartást. Mivel az Eucharisztia kívánja a venni-enni cselekvést és az imádást, ezért végigkísér bennünket életünk útján.

Orosz Lőrinc, ny. plébános

A Dalárdáról

A Dalárda a Szent Anna-székesegyház családi énekes kórusa. A csapat „kemény magja” még általános iskolás kisdíakként, hittanusként került az akkor itt szolgáló káplán atya, Sóki Károly védőszárnyai alá, akinek rendkívül jó érzéke volt a gyerekekhez. A politikai szempontból nem éppen kedvező körülményeket biztosító „átkos” rendszerben a templom hátsó folyosóján lévő 5. sz. hittanteremben honosította meg a gyermekmisék intézményét, ahol saját pénzén vásárolt hangszerekkel szerelt föl bennünket, így indult a mi közös zenélésünk. A tagság az évek, évtizedek során ugyan változott, de fiatal felnőtt korunkig együtt maradtunk. Talán nem véletlen, hogy sokan a közösségen belül találtuk meg életünk párját. Mivel zömmel „egyívásúak” vagyunk, a családalapítás, gyermekvállalás időszaka is egyszerre ért minket, így a közös együttlétek egy jó időre megszűntek, már-már úgy tűnt, nem lesz folytatás...

Aztán sok év szünet után, 2005-ben egy hirtelen ötlettől vezérelve elhatároztuk, hogy egy egyszeri, nagy találkozó keretében felelevenítjük és elénekeljük működésünk egyik ikonikus művét, Silye Jenő: „Értem is meghalt a kereszten” c. oratóriumát. Hónapokon át tartó lelkes próbák kezdődtek, majd létrejött az előadás. E ponton akár véget is érhetett volna a történet. A próbák alatt azonban megtapasztaltuk, hogy milyen jó ismét együtt lenni, így az előadás után közös akarattal úgy határoztunk, hogy folytatjuk. Nos, ennek immár 13 éve. Együttléteink nem korlátozódnak a próbákra és az „előadásokra”, hanem szívesen és örömmel töltjük együtt szabadidőnket, ünnepeinket, kirándulunk és kikapcsolódunk ebben a közösségben. A csapat összetétele persze némileg változik, hiszen már többünk gyermekei is köztünk énekelnek, és szívesen látunk mindenkit, aki sorainkba vágyik és van bátorsága bemerészkedni egy-egy próbánkra.

Igyekszünk időről időre „törzshelyünkön”, a Szent Anna-székesegyházban is megszólalni, de hívásra örömmel énekelünk más helyszíneken is: rendszeres meghívónk a domonkosok részéről Jacek atya, immár évek óta énekelünk Ferenczi Richard atya meghívására húsvét előtt Gávavencsellőn és – ugyancsak évek óta – rendszeresen visszatérünk a Debreceni Javítóintézetbe is.

Végezetül – a teljesség igénye nélkül – szeretnénk megemlíteni néhány káplán atyát, akik az évek során lelkes pártfogói voltak közösségünknek: Sóki Károly, Iványi László, Dr. Fülöp Gellért, Kovács Péter, Ferenczi Richárd.

Kovácsné Szabó Judit és Kovács Péter (Hosszúkás)



Gondolatok az öregedésről

Miről is jutott eszembe, hogy erről a témáról írjak? Arról, hogy ebben az évben, ha az Isten is megengedi, betöltöm a hetvenedik évemet. Amire azt szoktuk mondani, ez már nem semmi, hiszen ez én férjem 41 éves korában halt meg. Ennek ellenére most közel a hetvenhez úgy gondolom, hogy a Jóisten kegyelme az, hogy megtartott, és segített abban, hogy a gyermekeimet egyedül felneveljem és boldoguljak az élet buktatóival szemben.

Nemrégiben bukkantam rá kedvenc írómnak, Gyökössy Endrének *Az öregkor örömei és áldásai* című könyvére, amit, szerintem, mindenkinek meg kellene ismerni. Ennek a könyvnek a hátoldalán olvashatóak a következők: „Amikor boldog öreg emberrel, vagy idős hölgygel találkoztam – akiket méltán mondhatunk bölcs öregeknek – akkor azt láttam, éreztem rajtuk, hogy ők azok, akik rátaláltak önmagukra, ki tudták magukból hozni, ami kihozható volt. Bölcsök lettek, mert azt is megértik, amivel nem értenek egyet, szelídek, csendesek, messzelátók, mélyre látók.

Egy-egy ilyen ember kincs, egy-egy ilyen ember szinte a fiatalok zarándokhelye, jó a közelükben lenni, jó hozzájuk kérdést intézni, mert tudnak nemcsak szólni, hanem hallgatni is, nemcsak látni, hanem befelé figyelni is, a másokra is odafigyelni, és egy-egy csöndes mondattal olyan eligazító tanácsot adni, amelyből akár egy életen át lehet élni.”

Jól tudom, hogy sokszor az öreg ember terhet jelent nemcsak a társadalom, hanem még a család számára is. Igen, nagyon megváltozott a világ. Én még emlékszem rá, amikor három nemzedék is együtt élt. A dédmama feladata akkor az volt, hogy vigyázzon a gyerekekre. A nagymama feladata az, hogy vezesse a háztartást és elvégezze a ház körüli munkákat. A fiatalok feladata pedig, hogy megkeressék a mindennapi betevő falatot. Ez a rendszer mára teljesen megváltozott. A gyermekek igyekeznek önálló életet élni, minél hamarabb leszakadni a szülői köldökzsinóról. De ezzel együtt jár, hogy az öregedő szülőket teherként kezelik, ami egyrészt érthető is, hiszen a mindennapi betevő megkeresése vagy a karrier kiépítése mellett nem könnyű még az idős szülők gondjait is magukra venni.

Talán Jézus az egyetlen ezen a világon, aki nem az erőseket, nem a munkabírókat hívja, hanem nagyon szélesre tárja ki a karját, és így szól: „Jöjjetek éhezám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve...” (Mt 11, 28.) De nemcsak Jézus rehabilitálja az öregeket, hanem az öregedés tudománya is, a gerontológia. Az öregségkutatás megdöbbentő adato-

kat közöl, mégpedig azt, hogy az ötven és hetven év közötti egészséges embereknek, bár mennyiségben nem tudnak annyit dolgozni, mint a fiatalok, a munkájuk minősége sokszor jobb. Nagyobb a szaktudásuk, a tapasztalatuk, megbízhatóbbak és precízebbek.

Aki elérte a hatvanadik életévét, azt általában mindenki az öregek közé sorolja. Pedig én már közel a 70. életévemhez még vidáman felveszem a gyermekeim tempóját, sőt még sokszor meg is előzöm őket. A mai napig dolgozom, és nem érzem a munkát tehernek. Lehet, hogy azért van, mert nagyon korán özvegyen maradtam egy jó házasság után három apró gyermekkel, és nem érkeztem töprengeni az élet igazságtalanságán, mert az volt a feladatomban, hogy embert neveljek a gyerekekből, és a mindennapi betevőt is megteremtsem nekik. Ebben kétségtelenül végig az Istenben való hitem segített és segít a mai napig is. Édesapám 72 éves volt, amikor meghalt, egyik pillanatról a másikra, délután szépen felöltözött és elindult, hogy a nyugdíjas barátaival találkozzon és fél 5-kor halott volt a MÁV Rendelő előtt a troliban. Akkor úgy éreztem, mintha ellopták volna. De amikor édesanyám 82 évesen már több mint két éve teljesen elbuktult állapotban volt, amikor azt sem tudta, hogy kicsoda, és hol van, akkor azt mondtam, hogy az Isten kegyelme nagy volt az édesapámhoz, és én is olyan végért imádkozom. Nem a haláltól félek, csak a magatehetetlen öregségtől, amikor majd lepedőben kell forgatni, és a mások terhére leszek. Ha elkezdém számolni a műtéteim sokaságát, hogy hányszor bújtam már át a határszéli ösvényen, és mindezek ellenére még mindig itt vagyok, sokáig sorolhatnám. De ebben nem a csodákat látom, hanem a csodák mögött a csodatévő Istent. Aki a tenyerén hordozott.

Dante szerint a pokol kapujára az van írva, „Ki itt belépsz, hagyj fel minden reménnyel!” – de ez fordítva is igaz: aki felhagy a reménnyel, az belép a pokolba. Van biológiai öregség, ami lehet hatvan, vagy hetven év. De van lelki öregedés is, ami akkor kezdődik, amikor valaki már nem remél semmit az élettől, és ez megkezdődhet 30 éves korban is. Ezért nem mindegy, hogy az időnk nemcsak múlik, hanem telik is. Kétségtelen tény, hogy telik az időnk, de ha megtelik Isten Szent Lelkével, Isten igéjével és bölcsességével, Isten Lényegével, akkor nemcsak telik, hanem múlik is az idő. Ezért „Én pedig szüntelenül remélek. Isten nagy tetteivel járok.”

Ezt az öregséget kívánom neked és magamnak, mindnyájunknak. Békés, boldog öregkort!

Csicsovszkiné Dr. Szilassy Emília

„Örökkévaló pillanat”

Elhangzott Bánszki Tamás festőművész és rajztanár kiállításának megnyitóján 2017. október 3-án, a Debreceni Akadémiai Bizottság székházában

C sodálatos érzés lehet most a kiállítás szervezője, Szabó György, a mi „Gyuri bácsink” számára, hogy ilyen sokan itt vagyunk ezen a megnyitón. A kiállítás címe: „Örökkévaló pillanat”. Amikor itt állunk Bánszki Tamás képei között, bátran mondhatjuk, vannak örökkévaló pillanatok. Efelől az örökkévalóság felől látszik igazán, milyen varázslatosak Bánszki Tamás képei. Legyen az a kép akár egy akvarell, akár egy néhány vonalas szénrajz, vagy mesterien megrajzolt grafikai alkotás, olyan pillanatokat ragadnak meg, amelyek máshogy nem lennének rögzíthetőek.

Annak idején, amikor a fényképezés szélesebb körben elterjedt, úgy tűnhetett, hogy a festészetnek vége, hiszen a festészet nagyon sokáig a fényképezés mai funkcióit látta el, eseményeket dokumentált, portrékat hozott létre, s ráadásul jóval olcsóbban, s szélesebb közönség számára volt elérhető. Azokon a képeken, amelyek a fotózás korszaka után születtek, már sokkal jobban megtapasztalhatóvá vált egyfajta különleges másság, a dokumentálás szándékán túlmutató alkotóerő. Át kell látnunk a pillanaton, amit akár egy fotó is rögzíteni tud, s fel kell figyelni arra, ami az örökkévalóság lenyomata a képeken.

Így válik érdekessé, amikor én egy egyházi intézmény nevében szólók Önökhöz. Nem is akármilyen intézménynek, hanem annak a méltán híres debreceni középiskolának a szellemi örököseként, amelyet 227 éven át a Piarista Rend tartott fenn, s irányított a cívisvárosban. Amikor az egykori Piarista Főgimnázium falai között a rendszerváltozás után 1996-ban útjára indult a Szent József Általános Iskola, Gimnázium, Szakgimnázium és Kollégium, akkor mi is egy ilyen örökkévaló pillanatot élhattünk meg. A piarista öregdiákok felidéztek, hogy 1948-ban egy tollvonással törölték el a hön szeretett alma matert, s adták állami kézbe. Az első intézkedések közé tartozott, hogy a régi tablókat az udvarra hordták, s elégették őket, mint „polgári csökevényt”. Ezeken a tablókön ott volt Bánszki Tamás fotója is, ugyanis egy bő negyedszázadig rajztanárként oktatta-nevelte a debreceni fiataloságot. Az egykori dokumentumok alapján úgy tűnik, hogy Bánszki Tamás olyan közegre talált az iskolában, amely a mindennapi tanári feladatai mellett inspirálta, szemléletét, munkáit is befolyásolta. Ha csak azt vesszük számba, hogy milyen műalkotások viselik magukon Bánszki Tamás keze nyomát, pontosan lát-

juk, hogyan kapcsolódott be az iskola lelki-szellemi életébe. Az intézményünk birtokában van Bánszki két nagyméretű rajza az épület legkorábbi, s az 1903-as újjáépítés előtti állapotáról (ezek lenyomatai az iskola évkönyvében is szerepelnek). A debreceni régiségvásárban bukkant fel két, korábban nem ismert Bánszki-plakett, amelyen Jézus és Szűz Mária szerepel, szikár, lényegre törő, s mégis megragadó alkotások. Iskolánk szomszédságában, a Szent Anna Plébánia épületében található egy 1936-ban készült dombormű, amelyen Szlopnjai Elek látható, aki a debreceni piarista iskola megalapítója, első tanára volt. Úgy tűnik, alig kell pár lépést tenni a Szent Anna utcán, máris Bánszki-alkotásokra lelhetünk. Jól látható, hogy Bánszki Tamás nagyon sok területen, különböző művészi technikák alkalmazásával mutathatta meg, hogy őt megérintette a katolicizmus, megérintette a hit, a vallásosság. Intézményünk nagy tisztelettel kívánja Bánszki Tamás emlékét ápolni, a Bánszki-emlékév alkalmából rajzversenyt hirdettünk, diákjaink több alkalommal jártak a földéaki Bánszki-sírnál, s róla neveztük el rajztermünket. Így kívánjuk megmutatni a mai diákoknak, hogy az épület falai között a mindennapok rajztanári feladatait gyakorló és ugyanakkor egy jelentős művészi tehetséget felmutató alkotó élt a 20. század első felében.

Fontos látni azt is, hogy Debrecen városának művészeti élete is sokat köszönhetett Bánszki Tamásnak. Úgy vélem, ha nem szakad meg a második világháború után az a közösségteremtő tevékenység, amely őhöz kapcsolódik, akkor a város egy virágzó művészpályával lehetett volna gazdagabb. A debreceni művészközösség aktív tagjaként több olyan műhely alapításában, működtetésében is részt vett, amely fontos társasága volt a korszak helyi képzőművészetének. Nagyobb pénzüsszeggel támogatta a Debreceni

Névjegy

BÁNSZKI TAMÁS RAJZTANÁR-FESTŐMŰVÉSZ (1892–1971)

A Képzőművészeti Főiskolán folytatott tanulmányait 1914 és 1918 között meg kellett szakítania, mivel besorozták, sőt hadifogságba került Olaszországban. Tárpán, majd Beregszászon kezdte rajztanári pályáját. 1922-ben kapott kinevezést a debreceni piarista gimnáziumba, ahol az iskola államosításáig, 1948-ig tanított. Ezután Makón, Földeákon és Szegeden oktatott nyugdíjazásáig. Az őszi kiállítás a rajztanár-festőművész születésének 135. évfordulója alkalmából került megrendezésre.

Műpártoló Egyesületet, tagja volt az Ajtósi Dürer Céhnek, valamint a Művészeti Clubnak is. Bánszki Tamás szorosán összefonódott tehát Debrecennel is.

Köszönet illeti Szabó Györgyöt, aki lelkesedésével, kitartásával számunkra, kései utódok számára több évtized távlatából is elérhetővé-megélhetővé teszi Bánszki Tamás művészetét. S itt kell visszakanyarodnom a köszöntő elejéhez. A művészet örökkévalósága

ugyanis abban a pillanatban tárul fel, amikor a műalkotás a befogadójában elindít valamit, amikor megrendíti, megszólítja, kérdések elé állítja a nézőt. Ezek a pillanatok, pillantások nem jöhetnek létre, ha Szabó György nem tette volna közös ügyünké Bánszki Tamás alkotásainak sorsát, ha nem töltené meg élettel újra és újra a művész hagyatékát.

Bódis Zoltán, intézményvezető

Reformáció-500

A búcsúzó nyárutó utolsó pászmáinak langy melegében sietek a Kölcsey Központba, a címadó kortárs grafikai kiállítás nyílt pályázatára érkezett közel 200 művész 400 alkotásából a digitális elő-zsúrit követően élő zsűri válogatta, úgy 100 mű képezte tárlatra. Rendkívül izgalmassá-választékosá teszi a népes, ismert- ismeretlen művészsereg széles skálán mozgó, a klasszikus grafikai technikáktól a művészkönyvön, kísérleti módszereken át a computer-grafikáig felvonultatott kompozíciói. Az összességében kiegyensúlyozottan nivós anyag részletezése helyett szokatlanul, a tárlaton megjelenített írásbeli közlésekből szemlézek hármat.

Szoboszlai Lilla művészettörténész perspektíva-vázlatnak beillő prológjából idézem: „Csalódni fog, (aki) az alkotásokban a reformáció illusztrációkban megfogalmazott tetteit kéri számon... A kiállítás anyagának jelentős része a 21. századi gondolkozás képi világát tükrözi... Létezik-e őszinte egymásra találás a kortárs művészet és a szakralitás között?... Nyíltan vallási célú műalkotások megszületése ritka kegyelmi állapot... A kortársalkotások korokon, tereken és időn kívül kutatják és keresik a választ spirituális kérdésekre, (alkotókat) belső kényszer hajt a világ értelmének megismerésére... Ha leporoljuk előítéletességünket, ha szakítunk a vizuális panelekbe kapaszkodó prekonceptiókkal és hagyjuk, hogy hasson ránk a művek gondolatisága, akkor igazi kortárs élménnyel leszünk gazdagabbak.” E kitűnő és méltó felvezetés progresszív invitáló-kalauz, sőt, miként a tárlat, tér s távlatnyitás az egyetemes kereszténység-kereszténységnek, helyben s azon túl.

Esterházy Péter írótól olvasom: „Luther kérdése az volt: talállok-e egy irgalmas Istent. Az én kérdésem: talállok-e egy irgalmas embert.” A kissé hatásvadász merengésen érdemes töprengeni. Ennek szegletköve: „Mert úgy szeretne Isten a világot, hogy egyszerűen Fiát adta oda, hogy aki hisz benne, az el ne vesszen, hanem örökké éljen.” (Mt 3, 16) Mindent, az irgalmat is magába foglaló atyai szeretet megtestesüléseként

jött közénk Jézus Krisztus, aki valóságos Isten és valóságos ember, vagyis Luther, s Esterházy benne, kizárólagos egy-személyében rálehet dilemmája válszára. S egész testközelen! Miért kell irgalom? Mert (valaki által) bűn lett elkövetve. Ha erre a bűnös én legmélyén megszólal a belső (isteni) hang, a lelkiismeret (=bűntudat), amire rákondul a végtelenül emberi visszhang, a bűn őszinte beismerése (=bűnbánat), önmagát viszi-tárja irgalomra, engedvén, hogy Jézus Krisztusban éljen. Vajon nem ez a kereszténység alfa-ómega lényege?

Az alkotásain expresszív, mitikus, keleti kalligráfiai elemekkel gyakran élő Fátyol Zoltán művésztanár munkái fölött alábbi verse függ:

Vigyázófa a Kölcsey-ház helyére

<i>Se kő,</i>	<i>Se ház,</i>
<i>se ház,</i>	<i>se kő,</i>
<i>se vér,</i>	<i>se ág,</i>
<i>se láz,</i>	<i>se tű,</i>
<i>eltűnik,</i>	<i>üres</i>
<i>ami volt,</i>	<i>a múlt,</i>
<i>mi lehetne</i>	<i>a jövő</i>
<i>az is,</i>	<i>is az,</i>
<i>ami van</i>	<i>a jelen meg</i>
<i>az meg</i>	<i>fondor</i>
<i>hamis,</i>	<i>és ravasz,</i>
<i>hamis,</i>	<i>fondor</i>
<i>hamis.</i>	<i>és ravasz.</i>

E sorokon, a tárlaton, apropóján s ennek hozadékaival málázva toppanok a múlt óra alatt őszbe fordult utcára. Hűvös szél fú, a borús ég apró szemű, sűrű esőt permetez. Ázok, ám nem nyafogok, az időjárás dolgaira ugyan miért, no meg bölcs eleink tudni vélték, az eső égi áldás, Isten hinti ránk. Ma is, miként eddig s ezután.

Dr. Milbik József

Kedves Gyerekek!

JÁTÉKRA HÍVUNK BENNETEKET...

Keressétek meg az alábbi szavakat a betűhálóban! (Az összeolvasáskor vízszintesen és függőlegesen mindkét irányba, illetve átlósan is haladhattok!) A kimaradó betűket összeolvasva egy mondatot kaptok. Megfejtésként ezt a mondatot kérjük beküldeni, valamint írjátok meg azt is, hogy ki mondta, és hol olvashatjuk el!

A megfejtést a rejtveny.szentanna@gmail.com e-mail címre várjuk 2018. március 20-ig.

Előző rejtvényünk helyes megfejtői:

Gyarmati Rita (4. o, Svetits Katolikus Általános Iskola)
Baranya Gergő (4. o, Svetits Katolikus Általános Iskola)
Gratulálunk!

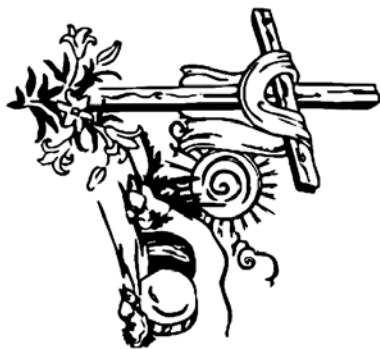
N	J	B	E	T	E	L	B	T	A
Ű	E	E	J	Z	I	K	Á	N	A
B	R	G	Ó	I	M	A	N	D	S
Ő	I	Y	Y	K	Ö	F	A	O	É
Z	K	H	T	V	E	A	T	L	T
D	Ó	Á	J	L	E	R	V	T	R
É	Á	Z	Ö	A	N	N	A	Á	É
N	D	V	B	Z	I	A	S	R	S
Á	T	E	I	E	N	U	O	R	Í
R	S	Z	N	D	Á	M	G	A	K

NEGYVEN, KÍSÉRTÉS, KAFARNAUM, KÁNA, BÁNAT,
BŰN, JERIKÓ, JÓ, BÖJT, DÉNÁR, DÁVID, EGYHÁZ, IMA,
ÉDEN, OLTÁR

Barkács percek

Nyírd körbe a könyvjelzőt a folyamatos vonal mentén, majd hajtsd össze a szaggatott vonalon és ragaszd össze! A képet színezd ki, az idézetet írd át színes tollal! Tedd bele abba a könyvbe, amit épp olvasol!

MERT ÚGY SZERETTE ISTEN A VILÁGOT, HOGY EGYSZÜLŐTT
FLÁT ADTA ODA, HOGY AKI HISZ BENNE, AZ EL NE VESSZEN,
HANEM ÖRÖKKÉ ÉLJEN. (JN 3,16)



Az oldalt összeállította:
Feketéné Nagy Magdolna

Bemutatkoznak a ministránsok



A templomunkban szolgáló ministránsok közül ez alkalommal Kovács Máté Balázssal beszélgettünk. Többek között azt is elmesélte, hogy milyen, nem mindennapi lehetőséghez jutott néhány évvel ezelőtt a ministrálás szolgálata által.

- *Mutatkozz be kérlek néhány mondatban!*
- Kovács Máté Balázsnak hívnak, 2000. január 19-én születtem Debrecenben, római katolikus szülők gyermekeként. 2000 áprilisában keresztelt meg Dr. Krakomperger Zoltán atya, tehát a Szent Anna-székesegyházzal való „kapcsolatom” idáig vezethető vissza. Itt lettem elsőáldozó és itt bér mátkoztam. Általános iskolai tanulmányaimat az Ibolya Utcai Általános Iskolában végeztem, jelenleg a Debreceni Fazekas Mihály Gimnázium végzős tanulója vagyok.
- *Mikor és hogyan kezdted el ministrálni?*
- Már egészen kicsi koromtól fogva érdeklődtem a különböző liturgikus szertartások iránt, viszont mindig hiányzott belőlem a bátorság, hogy elkezdjek ministrálni. 2012-ben Orosz Lőrinc prépost-plébános atya, valamint Ferenczi Richárd káplán atya biztatására azonban elkezdtem a ministrálást, azaz igent mondtam a Jóisten oltárszolgálatra hívó szavára. Azóta rendszeresen, minden vasárnap egy-két alkalommal, valamint a püspöki szentmiséken is ministrálok. 2015-ben részt vehettem a Nemzetközi Ministráns Találkón Rómában, ahol találkozhattam a Szentatyával, Ferenc pápával. Nagyon nagy hatással volt rám a közös imádság, és áhítattal hallgattam a Szentatya fiatalokhoz, azaz hozzánk intézett bátorító, közvetlen és

rendkívül barátságos szavait. A ministráns találkozó alkalmával a római Szent Ignác templomban Palánki Ferenc püspök atya mutatott be szentmisét, ahol homíliájában hangsúlyozta, hogy olyan szemmel kell magunkat néznünk, mint ahogy a Jóisten minket néz: irgalmas szeretettel és jósággal.

– *Miért jó ministránsnak lenni?*

– A fentiek iránt érzett hála indíthat bennünket arra, hogy elgondolkodjunk azon, hogy ministránsként szolgáljunk. Ezáltal még szervezesebben részesei lehetünk a szentmise csodálatos misztériumának, továbbá a szolgálattal ahhoz is hozzájárulunk, hogy a liturgia még szebb legyen. A többi ministránssal együtt végzett szolgálat során egy értékes közösség is épül, amelynek jó tagja lenni. Mindemellett jobban megérthetjük a szentmise liturgikus részét is, és lehetőségünk nyílik arra, hogy felolvashassuk az ószövetségi olvasmányt, a szentleckét, és mi tárhatjuk a Jóisten elé a hívek könyörgését.

– *Mit üzenél azoknak, akik gondolkoznak rajta, hogy vállalják ezt a szolgálatot?*

– Akik azon gondolkoznak, hogy vállalják-e a szolgálatot, azoknak szívből kívánom, hogy mondjanak igent a Jóisten hívó szavára!

*Feketéné Nagy Magdolna
Szalontainé Virágh Viktória*

Lapzárta!

Következő számunk 2018. május 20-án, pünkösdvasárnap jelenik meg. Kérjük, hogy a megjelentetni kívánt cikkeket 2018. április 29. vasárnapig küldjék el az impresszumban megadott emailcímeik egyikére, vagy személyesen adják le a plébánián. A mellékelt képeket mindig külön fájlban kérjük, nem a szövegbe beágyazva!

Előre és felfelé nézni, de mindig hittel

Kedves ünnepség részesei lehettünk a Faraktár utcai Szent István-templomban. A szentmise végén Bancsi Zoltán atya köszöntötte a 60. házassági évfordulóját ünneplő Zelenák házaspárt. Nagy tisztelettel szólt az „újra ifjú” párhoz: számára is megtiszteltetés volt részt venni ezen a ritkaságszám-ba menő alkalmon. 2017. november 9-én Zelenák János és kedves felesége, született Szláma Erzsébet a gyémántlakodalmát ülte túl az arany- (50 éves házassági évforduló) és túl a smaragdlakodalmon (55 éves házassági évforduló).

Meglátogatva az idős, ám örökifjú házaspárt megtapasztalhattam, hogy otthonuk is a szerénységükről tanúskodik. A szép tisztaszoba megannyi emlékképet őriz a múlttól és a jelenről. A falon látható képek és festmények az elmélyült, igaz hitről árulkodnak. A falikárpit az Utolsó vacsorát ábrázolja, felette nyugszik a kereszt a korpusszal. A feszület baloldalán a Szűzanya, a másik oldalán Jézus Krisztus Szent Szívével látható Fausztina nővér látomása alapján. Beszélgetésünk folyamán őszinte természetességgel hangzanak el a hit, a Jóisten vagy a templom kifejezések. Érdeklődésemre János bácsiból, a kedves férjből árad a szó:

– Tengelyen töltöttem 28 évet a postánál. Összesen 40 évi szolgálatot teljesítettem a debreceni állomás-lévő 2-es postán – kezdi mondandóját, majd rögtön ezután belevág:

– A megismerkedésünk is egyszerű volt, a maga idejében. Erzsike akkor még csak kiszemelt leányzó volt, aki nagyon szeretett táncolni. Gyakran elsétáltam a házuk előtt. Akkoriban karácsonykor igen nagy volt a hó. A leányok korzóztak, a fiatal emberek meg hógolyóval dobálták a fehérsnépet, akik visongva túrték az omló labdacsokat. Láttam ám, hogy Erzsike felé is irányult a távoli sötétségből egy fehér gombóc. Elálltam, s megvédtem őt. Telt az idő, jött a tavasz. Akkoriban népi táncoltam is, fellépésen voltam a csoporttal éppen Tiszadobon. Bizony elkötöttünk egy csónakot, legényes csínyből, arra nem is gondoltam, hogy baj lehet. Mit törődtem azzal, hogy nem tudok úszni. A csónak libegett alattunk, majd felborult. Elsüllyedtem, bizony a fentiek odafigyelése és két társam lélekjelenléte mentette meg az életemet.

– A nyár sok mezőgazdasági munkával telt el – meséli tovább. – Sosem félttem a munkától, mindig örömet találtam benne.

Robusztus, erővel átítatott szavai, bizony, tanúsítják ezt. Fiatalokat meghazudtoló elánnal és lelkesedéssel folytatja tovább az elbeszélését.

– 1956-ban ismerkedtünk meg, beszélgetéseink gyakoribbak lettek és 1957. november 9-én megtartottuk az esküvőt. Falusi lányt vettem el – mondja nevetve, hiszen a férj akkor még tanyasi legény volt. Nyírlugos mellől származott. – Répási főtisztelendő atya ki is prédikálta a híveknek, hogy példát vehetnek a többi fiatalok a tanyasiakról!

Az esküvő másnapján reggel templomba mentek, s utána...

– Nem nászútra, hanem a munkába – meséli.

Eközben Erzsébet asszony, jó gazdasszony lévén, finomságokkal kínál. Szépen terített asztalnál folyik tovább az elbeszélés, emlékezés...

– Mi hatan voltunk testvérek, Erzsikémék hárman. Akkoriban a szeretet, a tisztelet, a becsületesség és a lelkiismeretesség volt a nevelési szempont, amit megtartottunk. Amit példaként láttunk. Rám a nagyanyám – aki nem sokat beszélt – igen nagy hatással volt a példamutatásával.

Erzsike asszony hozzá is teszi a nagyanyjától halott intelmet: „Úgy dolgozz, mintha örökké élnél, úgy imádkozz, mintha mindjárt meghalnál.”

– Szeretet és bizalom, ez jellemzi a kapcsolatunkat. Nem azt nézzük, talán van szebb, jobb. Haraggal sohasem szabad lefeküdni! A lelkiismeret az, ami kísér minket.

A feleség szemében tűz látszik. A házasságban eltöltött 60 év sem lankasztotta a fiatalkori lángot. A Jóisten mindig adott erőt, ők meghallották a parancsot: hit, szeretet, kitartás egymás mellett és a munka. Isten két fiúval és családjaiikkal ajándékozta meg az ünnepelteket.

A házasságkötésük után Kincseshegyre költöztek. Ez a városrész a mai Budai Nagy Antal út környékén található. Régen még huszárok is jártak arra a lovakat fűroszteni. Hiszen az akkor megvett homokos területű telek vizes árkokkal volt tele. Ott kezdték el a közös jövőjüket és a házukat. Két kézzel tapasztották a vályogot s építették fel a ma is látható otthont. Biztos gyökeret teremtettek, az ő életük is példát szolgál utódaiknak. János bácsi mosolyogva jegyzi meg, bár már az unokáik modernebbül élnek, mint akkor ők...

– Szülésem előtti nap még krumplit szedtem édesanyammal és imádkoztunk – emlékszik vissza a házasszonya félbeszakítva az urát. – Akkor nem a kórházba mentem, hívtuk a bábát, aki segített a szülésben. Pár nap múlva a fiam meg lett keresztelve, abban az időben egy asszony nem mehetett ki a házból addig, amíg a gyermeke nem volt megkeresztelve. Régen a keresztszülők vitték el a gyermekeket a templomba,

ha nem volt még kijelölt keresztszülő, akkor a bába. Majd a keresztelőt követő vasárnap már együtt mehetett a család a szentmisére.

– Mindig volt és van minek örülni – veszi ismét magához a szót János bácsi – mindent az Úr adott. Nemcsak a külföldi luxusutakat, hanem a kicsit is kell becsülni. Örülni akár a vályogdagasztásnak, a napi munka sikerének.

A házuknak tekintélye van, hiszen a két kezük munkájának az eredménye. A helytállás fontos, nem szabad szégyent hozni a családra. Az ima és a templom az útmutatás. Na meg az a jókedv, mely mindig velük tartott. A Zelenák házaspár kezdettől fogva egy szobában lakott Erzsébet asszony édesanyjával.

– Én, amikor nősültem, rögtön két asszonyt vettem feleségül – mondja nevetve a férj. – Az egyik a feleségem, a másik az édesanyja. Apósom korán meghalt, ezért három gyermeket nevelt fel egyedül. Esze ágában sem volt újra férjhez menni, a legfontosabb hiva-

tását tartotta szem előtt, édesanyának lenni. „Mama, amíg nekünk van egy tál étel, addig magának is lesz” – mondja a magától értetődőt. – Idős korában mindig fogta az imakönyvet. Kérdeztem is tőle: „Mama, miért fogja, hiszen már lapokra hullott?” „Mert nekem így jó!”, válaszolta. Halála is kegyelmi volt. A család itt-hon összegyűlt. Csak úgy szeretetben. Az ajtó nyitva volt, a mama kezében a rongyosra olvasott, imádkozott Biblia. Szerette, ha a család együtt énekel. A következő kedves dal került sorra, a dédunoka szájából: „Megyünk abba a szép országba.” Átnéztek a másik szobába, látták, a mama mosolyog. Alig vettük észre, hogy megpihent...

Nem filmbéli hatásvadászat ez, hanem a valóság. A hittel teli élet valósága! A szózuhatag nem hagyott alább. A tartalommal megtöltött idő rohant, mint az a bizonyos 60, együtt megélt év, ami több mint fél évszázad! Kincset találtak egymásban, szeretetben, munkában és hitükben!

v. Reviczky Éva

Rácsok mögött...

A DALÁRDA ÉNEKES MISSZIÓJA A DEBRECENI JAVÍTÓINTÉZETBEN

Az évek során lassan hagyománnyá vált, hogy évente egy alkalommal felkerekedik a DALÁRDA csapata, és egy énekes misszió keretében látogatást tesz a Debreceni Javítóintézetben.

A tavalyi év decemberében, röviddel karácsony előtt kaptuk az újabb felkérést, de az idő rövidsége miatt az ünnep előtt már nem tudtunk ennek eleget tenni, ígéretünkhöz híven azonban az új év január 13-án ismét felkerestük az intézetet.

Masszív és magas acélkerítések, „NATO-háló”-nak nevezett szögesdrótok között, zsilip-rendszerű elektromos kapurendszeren át, térfigyelő kamerák keresztüzében lépünk be az épületbe, ahol az intézet igazgatóhelyettes asszonya fogad bennünket. A gyors berendezkedést követően hangolás, majd egy nagyon rövid „beállítás” következik, és már érkeznek is a fiúk... egyforma ruhában, fegyelmezett sorban, hátratett kézzel, szó nélkül foglalják el helyeiket. Felügyelőket keménykötésű nevelők látják el, a levegőből érzik, hogy itt semmilyen fegyelmezetlenség nem megengedett. Gyorsan megtelik a terem, záródnak az ajtók és már fel is csendül üdvözlő dalunk... „Zengjen a

föld, az ég...” Az első dal után zenei vezetőnk, Schaff Kálmánné Panni köszönti a fiúkat, majd jönnek sorban a többi dalok, helyenként megszakítva egy-egy rövid szentírási idézettel (nem minden célzatosság nélkül – az elveszett bárányról).

Éneklés közben a fiúk arcát fürkészzük... sokfélék és sok mindenről árulkodnak a tekintetek. Nyilván nem mindenkit érint meg egyformán az előadás, de pl. észre vesszük, hogy egy kisfiú végig éneklél velünk az egyik dal szövegét! Hát ilyen is van...

Lassan a program végére érünk. Az utolsó dal előtt a férfi szólam oszlopos tagja, Velkey Feri köszön el a fiúktól. Komoly tapsot, az igazgatóhelyettes asszonytól pedig egy saját készítésű CD lemezt és olyan kis kerámia hűtőmágneseket kapunk ajándékba, amit a fiúk készítettek a kerámia szakkörön.

Érdekes, de kemény világban jártunk ma délután. Azzal a reménnyel léptünk ki az intézet kapuján, hogy valamit sikerült adnunk a fiúknak, miközben mi is gazdagodtunk, hiszen adni jó...

Kovácsné Szabó Judit és Kovács Péter (Hosszúkás)

Nőttünk, növekedtünk...

EGYHÁZKÖZSÉGÜNK PROGRAMJAI
GYEREKEKNEK

Képes beszámolónkban az elmúlt hónapok lélekemelő vagy éppen derűs együttléteinek pillanatfelvételei láthatók, amelyeket olvasóinkkal is szívesen megosztunk.

December 9-én Szent Miklós ünnepére emlékeztünk. Játékos délutánt töltöttünk együtt a gyerekekkel és a szülőkkel.

1

2 Az adventi vasárnapokon a pásztorjátékra készültünk. Ebben az évben huszonnégy gyerek részvételével elevenítettük fel az Úr születésének történetét.





3 Január 13-án ismét gyerekklubba vártuk a gyerekeket, ahol játékos formában Árpád-házi Szent Margit életével ismerkedhettek meg az érdeklődők.



Az előttünk álló hetekben is várunk benneteket a közösségi programokon! Ezekről a templomi hirdetésekben is hallhattok.

Feketéné Nagy Magdolna
Szalontainé Virágh Viktória

Meteor

Túl a zavaró fényektől nyáresti csillaghullást gyönyörködtömben Mécs László címadó versét idézem, majd mormolom: „*Mindennek megvan az órája, és minden szándéknak a maga ideje az ég alatt.*” (Préd 3, 1). Régi intés: „*Ne csinálj éjszakából nappalt.*” Szót fogadok, viszont tudatom szenderülés helyett tisztul – kereső gondolataim messze repítve álom helyett a végtelenbe zuhanok.

Aktuális pozícióhoz képest körbe szédülök: lefelé, előre-hátra, jobbra-balra számolhatatlan paralel síkban. Az Úr erői működtette határtalan Világban hánykódok, korlátlan Idő s Tér szerint, aminek összes rétegén átszivárog az Isten. Így: részként bármely elemi paránya, legbonyolultabb rendszere, akár a komplett egész, őriz-hordozza a Titkot – ponttá sűrűsödik a Minden, pont tágul Mindenné, lényegvesztés nélkül, hisz a Teremtő által egyek, mint sivatag porára eső vízcsepp az óceánnal.

Nehéz-könnyű kérdés, örökké foglalkoztatta az embert. A természet, a szűk s tágabb környezet felfedezése Isten keresés-találás is (tudomány, vallás kéz a kézben), ameddig az alázatos tiszteleten nyugvó kutatás a hódításon keresztül nem terebélyesedik kizsákmányolássá, leigázássá, rombolássá, végső soron Isten-tagadássá (tudomány, vallás külön). A megismerés folyamat. Volt genezise, tart evolúciója, a tudás mindenkori állapota szintjén magyaráz dolgokat, néha merész távlatokra tévesen kiterjesztve a behatárolt adatokkal nyert törvényeket. E bakikra rendre ráeszmél, (ön)kritikusan korrigál, állandó dinamizmust szolgálva főleg „perpetuum mobile”, ritkán „páternoszter” jellegének. Ám fontos: a korlátlan Idő s Tér Világából mindig mérhető, áttekinthető, belátható (és uralható!) „zárt világot” képez idő s tér szerint. Az alap-szándék nemes, bár eleve naiv: véges eszközökkel feltárni végtelent. Az erre eszmélés bölcs mentsége, mondják, a világegyetem tágul, vagyis, engedve az egészséges létparancsoknak, az Őrt valami betölti, benépesíti a maga, anyagban-energiában megnyilvánuló tulajdonságaival. (A tudásgyarapodást szemléltesse lufi fúvás az „ismeretlen” szimbolizáló éterben. A léggömb átmérőjének növekedését arányosan követi felszínének méretváltozása = a tudás, szaporodása által öngerjesztő módon, mind nagyobb felületen érintkezik az „ismeretlennel”. Érdekes.) Lényeges leszögezni, sőt sok ember nagy s bűnös téveszméjét, csacska játékát, rengeteg bajforrását helyére tenni: a kész Mű megismerése, önmaga számára felfedezése se alkotás, se teremtés, mivel „*Ami van, már rég megvolt, s ami lesz, már rég megvan,*

és Isten szereti az üldözöttet.” (Préd 3, 15). Vice versa?! Bízató remény: „*Mert az ember százszor is elbukik / De a halhatatlan hűség benne nem.*” (Omega).

Az abszolút Térből kiszakított tér értelmezhető, kezelhető, konkrét. Benne saját környezetünk, életterünk kialakítása-berendezése világvilágunk, értékrendünk hű tükre, miként ennek közösségi vetületei hasonlóképp a társadalmi normakének – a személyiség, a csoport felszíntől a mélységekig húzódó lényegét sugalló tartalmat s külsőt kap.

Az abszolút Időből kihalított idő értelmezése-kezelése absztrakció s relatív. Mérjük, de valójában mit? – az anyagi világ történései-változásai periódusát követjük, pl. nap-, homok-, virág-, rugós-, kvarc- és atomórával. (Tökéletesen elvont fogalom teljesen materiális leképezése – bizarrul filozofikus.)

Az idő a mulandóság, a halál szimbóluma. Az óra az idő megrendítő, elkerülhetetlen, kíméletlen teltét jelzi, folyton az adott pillanatot mutatja, amikor/bármikor visszatekinthetünk a mögöttünk lévő időhalmoz eseményeire, ám a jövőt illetően, még mennyi idő van hátra, mivel tölthető, csupán ábrándos tervet szövögetve képzelődhetünk, „*Legyetek tehát éberek, mert nem tudjátok sem a napot, sem az órát.*” (Mt 25, 13). Mit takar az ismeretlen hosszúságú jövő: évet, hónapot, percet? – hogy hányszor járja körbe a Föld a Napot, Hold a Földet, aprókat ugráló mutató a számlapot? Ülsz, bámulsz, várod a semmit, esetleg ébredsz? A Mindenható, az Idők Ura, amikor Szent Fiát közénk küldte, nem kizárólag időszámításunk kezdetét cövekelte le, inkább az Időből időt ajándékozott nekünk, ami ezen aspektusból nézve átlényegül: nem időtartam, hanem lehetőség, hogy megszenteljük, Istennek tetszőn itassuk át énünkkel, akár Őrt a táguló világ. Jézus Krisztus erre hit, remény, szeretet gyökerű példát, életvezetési irányt, távlatot s célt kínált, pl. „*S ha csak egy pohár friss vizet ad is valaki egynek, akár a legkisebbnek, azért, mert az én tanítványom, bizony mondom nektek, nem marad el jutalma.*” (Mt 10, 42). Kalkuttai Szent Teréz (anya) derűs mosollyal súgta: az áruházpénztárak előtti hosszú sorban állásokkor sose bosszankodom, nekem az sose öt, tíz, tizenöt perc, más, nevesül, hány „*Miatyánk, Üdvözlégy, Most segíts meg*” imádkozására kaptam módot.

Pusztai éj. Bereniké Haját kócolva a szél kasnyi szikrát szór. Földről rugaszkodó, egeken átdöfő, óriás ujjként a mennyek felé mutató, sudár templomromtoronyra hullócsillag záporoz, egykori órájának faltöredéke olykor suhanó fényt kap. Rég beolvasztott harangja ide-oda lendül, néma intelmet kongat: bimm-bamm... a jelenben élünk, ne a múltnak, a jövőnek, s ne Istentől, Istenhez... bimm-bamm!

Dr. Milbik József



Imaszándékok

- Barátnóm lelki üdvéért, és hogy rátaláljon Istenre
- Lányom gyógyulásáért
- Lacika gyógyulásáért
- Családom erős hitéért
- Kislányom gyógyulásáért, családom megtéréséért és az egészségünkért
- Gyermekeim kibéküléséért és családkunk boldogságáért
- Családi házunk építésének sikeres befejezéséért
- Imádkozunk a magyar emberek bölcsességéért és józan ítéletükért, hogy az április 8-i országgyűlési választáson olyan jelöltekre adják a voksukat, akik hazánk javát akarják szolgálni, nem pedig az egyéni meggazdagodásukat és hatalmaskodásukat. Adj Urunk látó szemet, értő fület a választópolgároknak, hogy észrevegyék: melyek azok a pártok, amelyek hazug rágalomokkal akarnak választást nyerni, semmilyen eszköztől vissza nem riadva eltaposni az ellenfeleiket. Segíts, Istenünk jó döntést hozni, hogy választásunk eredménye felemelkedést hozhasson Szűz Mária sokat szenvedett országára, Magyarországra.

Felhívás

A Debreceni Katolikus Figyelő szerkesztősége továbbra is várja azokat az Istennek címzett kéréseket, amelyekért mások is imádkozhatnak. Az imaszándékokat a Szent Anna székesegyház újságos polcán elhelyezett zárt dobozban is gyűjtjük, és az újság következő számában közzé tesszük.

Jubileumi esemény Pestszentlőrincen

A Magyar Kamilliánus Családok Társasága Egyesület megalakulásának 25. évfordulóját ünnepelték 2017. december 9-én a budapest-pestszentlőrinci Mária Szeplőtelen Szíve főplébánián.

Dr. Varjú Imre atya az Egyesület elnöke és Szilárdi Marianna asszony házigazdaként fogadta a debreceni küldöttséget. Tóth László atya a debreceni Megtestesülés templom plébánosa, Rácz Erzsébet és v. Reviczky Éva képviselte a debreceni Kamilliánus közösséget. A szeretetteljes fogadtatás után a templomban elkezdődött az ünnepi esemény első része, ahol Dr. Varjú Imre kanonok, Tampu-Ababei József plébános, Tóth László atya koncelebrálták a szentmisét dr. Tomkó László diakónus részvételével.

A templomban történt imádkozás után az ünnepelésnek, elmélkedésnek, előadásoknak otthont adó közösségi házban folyt tovább a meghirdetett program. Az első előadó Dr. Varjú Imre atya volt. Emlékezésében hálával és köszönettel gondolt az alapítóra, Dr. P. Anton Gots osztrák származású atyára.

A helyi plébános úr Tampu-Ababei József atya a jelen munkálatairól tett említést. Tóth László atya a debreceni Megtestesülés templom plébánosa „Egyházi közösség, keresztényi közösség” címmel tartott előadást. Elgondolkodtató mondanivalója a betegek ápolásával foglalkozó rend tagjaira is vonatkozott.

Dr. Tomkó László felesége ismertette a *Curate Infirmos* – kamilliánus orvosok és segítő foglalkozásúak közösségének – megalakulását. Tanúságtételként hallhattuk Éva asszony szavait, mondandójának tartalma, hitével párosulva értékadó volt.

Majd az ebédszünet után Dr. Felföldi Éva esztergomi orvos mondott beszédet. Kihangsúlyozta, hogy mennyire fontos a keresztényi közösség feladata a kórházakban, ahol valódi betegek közelében tapasztalhatjuk meg, milyen fogni a rászoruló kezét, hitet, bizakodást és reményt sugározni feléjük.

„Amit a legkisebb testvéreim közül eggyel is tetted, velem tettétek.” (Mt 25, 40) Ez az evangéliumi szakasz lehet az összefoglalása annak a lelkiségnek, amely a kamilliánus testvérek szolgálatát áthatja, miközben beteg és rászoruló embertársainkon segítenek.

Köszönet a szervezőknek a gondos, odaadó és szeretetteljes közvetítő munkáért!

v. Reviczky Éva



Közösségek és programjaik a székesegyházi plébánián

nap	óra	program	helye
minden hétfő	10.00	Baba-Mama klub	Szent József Ált. Isk. (Szent Anna u. 19.) földszinti tornaszobája
minden hónap 3. hétfő	18.45	Katolikus Művelődés- és Filmklub	Szt. József Gimnázium díszterme
minden kedd	19.00	Egyetemista hittancsoport a Szt. László Katolikus Szakkollégiumban	Simonyi út 38.
minden hónap 1. és 3. kedd	18.45	Bibliaóra Téma: Jézus boldogmondásai	7. hittanterem
minden hónap 2. és 4. kedd	18.45	A szentmise részeinek liturgiátörténeti és liturgikus teológiai magyarázata	7. hittanterem
minden hónap 1. és 3. szerda	18.45	Katekumenátus felnőtt keresztelkedni akaróknak, megkeresztelteknek, de a többi szentségben még nem részesülteknek és áttérőknek	7. hittanterem
minden hónap 2. és 4. szerda	18.45	Hitismeretelmélyítő: Milyenek akarta Jézus a benne hívők közösségét?	7. hittanterem
minden hónap 1. és 3. csütörtök	08.45	Szépkorúak Önszolgálat Klubja	6. hittanterem
minden hónap 2. péntek	18.45	Akolitusok Továbbképző Köre	6. hittanterem
minden hónap 3. péntek	18.45	18-30 év közötti egyedülállók és jegyesek	6. hittanterem
minden hónap 1. vasárnap	15.00	Fiatal családok vasárnapi köre	Szt. József Gimnázium földszinti 21/22. terem

Plébániai hitoktatás

A 2017–2018. TANÉVBEN

nap, óra	csoport	hitoktató	helye
péntek, 14.00	leány- és fiúcserkészek	Gulyásné Felkay Ágnes Medve József	Szent Imre-terem
péntek, 16.30	az idén elsőáldozottak és ministránsok	Feketéné Nagy Magdolna, Szalontainé Virágh Viktória	6. hittanterem
	elsőáldozási felkészítő a 3., 4. osztályos és elsőáldozásban még nem részesült gyerekeknek	Torma Katalin Teréz nővér	5. hittanterem
szombat, 10.00	liturgikus gyermekkórus (szkóla)	Dobos Mihály kántor	székesegyház
szombat, 19.00	14-19 év közötti ifjúságnak	Reznek Ádám atya	6. hittanterem